

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΠΡΑΒΙΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΜΠΑΓΙΑΡ

ΤΑΣ 26 Φεβρουαρίου 1864, ημέρα Παρασκευής και ώρα 10 το πρωί, οι κάτοικοι του χωριού Μπελλάς είδαν νόρξεται λαχανιασμένους ο αρχιβασιληπόλος του πύργου της Μπαγιάρ, να στέκεται στη μέση της πλατείας του χωριού, και να φωνάζει έξαλλος από φρίκη:

— Βοήθεια χωριανοί!... Μεγάλο κακό μάζ βρήκε στον πύργο... Έλατε μαζί μου... Φονικό!... Φονικό!... Αίμα!...

Στις απεικνωμένες φωνές του έτρεξαν πολλοί κοντά του, και μαζί μ' αυτούς ο δήμαρχος του χωριού κ. Ρουστέ με τον άπολο έφημερίο παπα-Άλιμόν. Ο κ. Ρουστέ έδωσε λίγο κονάριό με τα καθηγησιακά του λόγια στον αρχιβασιληπόλο και του σήπηρε να ξηγηθή τί έτρεχε:

— Νά, είτε έκείνος, πάντα ταραγμένος και κοντανασαιόντας, βγήκα ξημερώματα άνοιξη άπ' τον πύργο, και έβριξα μια ματιά στους βουούς των ξύλων που είχαν κορεί άπ' το πλαίνο μας δάσος, χθές, οι άνθρωποι μας... Αφού είδα, ότι όλα ήταν έν τάξει κι' ότι ναιμιά γλοπι δέν είχε συμβεί τί νύχτα, γίωξα σιγά-σιγά στον πύργο, ενώ ο ήλιος πείά ήταν άνεβασμένος μια όρμη στον ούρανό... Πλησιάζοντας είδα με τρομάρα πως όλα τα παράφρα ήταν κατάκλιση άκομη... Τάξανα τότε το δίμα μου, κυριεμένος από άόριστη άνσηγια, κι' όταν διάβηκα το κατοφλι είδα στο γώμα της αλλής πλατείες κηλδες αίμα... Φοβήθηκα νάμω πιο μέσα, κι' έτρεξα άμέσως να σάς είδοποιήσω. Αχ, Θεέ μου... Φοιχτή συμφορά μάζ βρήκε!...

Αυλήτοι όλοι, ο δήμαρχος, ο παπάς και μερικοί χωριάτες, ακολουθήσαν τον αρχιβασιληπόλο με δίμα βιαστικό στον πύργο. Όταν έφτασαν εκεί, είδαν με τρομάρα πλατείες σταγόνες αίμα μισάτηχτο και μισομαρσιμένο, νάνα γεμένο δώ κι' εκεί στο γώμα της αλλής, φτάνοντας ως το σταύλο...

Τράβηξαν άμέσως προς τα έκει. Μά πόλες πλησίασαν στην όρθάνοιχη πόρτα του σταύλου πιάχτηκαν προς τα πίσω άνατριχιασμένοι και γλάρψωσαν τα μάτια τους στο άπαισιο θέαμα που άντικρισαν μπροστά τους. Πεσιμένο ιπρούμια, με τα ποίηρα μισοχωμένα στην ύψη κορριά του σταύλου, βρισκόταν εκεί ένα πτώμα νεαρού κοριτσιού, μισογυμνωμένο και καταματωμένο. Το κεφάλι του ήταν χωρισμένο στα δύο από μια φοβερή τσεκομιά και τα άφθονο μαλλιά του κοιμυλοούσαν σε μια λάσπη από χλωιά κορριά κι' από μαρσιμένο αίμα...

Δίχως καθόλου να πειράζουν το φριχτό έκείο πτώμα οι χωριάτες, προχώρησαν κατάχλωμο πιο μέσα, ακολουθώντας τα ματωμένα ίχνη δυό κομπών σκαρπινιών, τα όποια τριγύριζαν τη σκοτωμένη και τα όποια άπομακρινόντουσαν κατόπιν από το πτώμα της, με διεύθυνσι προς τον πύργο.

Έτσι βρέθηκαν, σε λιγάκι, στον πλατό και κεντρικό διάδρομο του πύργου. Μά εκεί μέσα βασίλευε ηχτό σκοτάδι. Γι' αυτό ο αρχιβασιληπόλος, μαζί με κάποιον χωρικό, άνοιξαν διάπλατα όλες τις κεντρικές πόρτες και τα παράφρα.

Όλοφάνερα πείά τώρα τα ματωμένα ίχνη, αφού άνεβαιναν μια μικρή και πλατεία σάλα, ώδηγούσαν στην όρθάνοιχη πόρτα της κρεββατοκάμαρας του κ. ντε Λασσάλ, του γηραιού δηλαδή πυργοδεσπότη...

Με κλονισμένα γόνατα άπ' τα άπαισια προαισθημάτα τους, μπήκαν στην κρεββατοκάμαρα αυτή μόνον ο δήμαρχος, ο παπάς κι' ο βουός άπ' την ξαφνική του τρέλλα ύπηρετης, μα στάθηκαν διασταχτικοί άπ' το σκοτάδι που κυριαρχούσε και στο δωμάτιο αυτό...

Άνοιξαν τότε τα παραθύρωφύλλα, και στο άδύναμο άπ' την χειμωνιάτικη καταχιά φως του ήλιου, που μπήκε μέσα, είδαν ένα διαβολικό θέαμα που τους πάγωσε το αίμα.

Καταμειής στο πάτωμα, κι' έπάνω στο παχύ ταπέτο, βρισκόταν μπρούμιατα σφαιρισμένο το αίματοβουτηγμένο πτώμα του κ. ντε Λασσάλ!...

Φορούσε τα νυχτικά του άκόμα, ο άμοιος έκείνος γέρος. Η στήθος του ήταν ή ίδια άκρηδός, όπως του άλλου πτώματος, κι' ή ίδια άμείλοχη τσεκομιά με μαθηματική ακριβεία χώριζε στα δύο, το σεβάσμο και φραλακό του κεφάλι, άπ' την κορφή ως το λαιμό, λές κι'

ήταν διδύλο άνοιγμένο...

Άπεριόρατη άναστάτωση βασίλευε στο δωμάτιο αυτό. Τα καθίσματα ήταν άναλοδογυρισμένα. Σωστή βροχή έπίσης αίματος κηλιδωνε τους τοίχους ένα γύρο, σε ύψος δυό μέτρων, άπ' το άπότομο και πορφύρο σιντριβάνι το όποιο τινάζτηκε άπ' τη φοιχτή πληγή της τσεκομιάς.

Όλοι τους πείά στεκόντουσαν λαχανιασμένοι και βουβοί, και κυτταζόντουσαν στα μάτια, με ύπερτατη τρομάρα, σαν να ήπιούσαν λίγο φάρος ο ένας άπ' τον άλλον...

Πέρασαν λίγα λεπτά άνειψιτης άνατριχιάς κι' άγωνίας, δίχως κανέναν τους ν' άποφασίη να κωνηθή ή να μιληθή. Μά σε λιγάκι πρώτος ο δήμαρχος προχώρησε, σαν να τον κωνηρούσαν, προς την έξοδο του δωματίου, και βγήκε στο διάδρομο. Οι άλλοι τον ακολουθήσαν λαχταρισμένοι και βιαστικοί...

Έκει σταμάτησαν λίγες στιγμές λυτρωμένοι άπ' τον έφρίλη, κι' άνακουφισμένοι κάτω. Κάθησαν στα σκαλοπάτια γιατί τα γόνατα τους έτρεμαν κι' ένας άπ' τους χωρικούς έτρεξε άμέσως στην κοντινή πόμ, να δώση είδησι στις δικαστικές αρχές και στην όστονομιά...

Άτομειήμερο πείά. Στη μεγάλη αίθουσα του πύργου μπρός ο ένα τραπέζι καθισμένος, ο άνακριτής κ. Πιζάν, ένεργοήσε τις πρώτες άνακρισεις, τριγυρισμένος από χωροφύλακες, ενώ ο γραμματεής του κρατούσε σημειώσεις όλων των μαρτυριών καταθέσεων...

Σε μια στιγμή ο κ. Πιζάν, άπλωσε το χέρι του και ξεσκέπασε κάτι, το όποιο βρισκόταν στο τραπέζι του, σκεπασμένο με μια έφημερίδα: Κι' αυτό το κάτι ήταν ένα ξυμάρκι κομμά γυναικεία σκαρπινία από λουστρίνι, μονοκτυμμένα στο αίμα—ξερό πείά και πηχτό—και λερωμένα στις σόλες και στα ταξομια τους από παλαιά πτώματα κορπιάς σταύλου...

Έπειτα γύρσε σε κάποιον ένωμοτάρχη και τούλε με την άτάραχη και μάλαχη φωνή του:

— Όδηγήστε ένδομίν μου τη δεσποινίδα ντε Λασσάλ!...

Κι' άμέσως, μπρός στα κατάπλαχτα βλέμματά όλων έκεί μέσα, παρουσιάστηκε μια δεσποινίς ως 20 χρονών, λεπτή, κατάχλωμη κι' άφρημένη, με θωραρά, εύγενικά κι' άριστοκρατικότητα χαρακτηριστικά...

Τα χέρια της και τα γυμνά της πόδια ήταν όλοφάνερα από άφθονο και ξερό αίμα, και το κορμί, μάλλον ταγκό της ήταν σαν κολιανισμένο—άπύρηστο και λαρωμένο—από άφθονο έπίσης αίμα, ξερό πείά κι' από τα πηχτό...

Τα μεγάλα, μαύρα και σαν κωνμισμένα μάτια της ήταν στεφανωμένα με μαύρους γύρους, έτσι που ή νεκρική χλωμάδα του προσώπου της γινόταν περισσότερο φρικιαστική.

— Είστε ή... Όρτενσία ντε Λασσάλ;... 20 ετών, άνευ έπαγγελματος, κι' όρφανή μητρός; της είπε ο άνακριτής κυτταζόντας την κατόματα και σταθερά, με φωνή γαλήνια, μα κι' έπιβλητική συγχρόνως. Έπειτα, δνεμαίνοντας περισσότερο την έντασι της φωνής του, και προσήγγίζοντας τη μαθηματική και διαπεραστική ματιά του στο άπομακρινό βλέμμα της δεσποινίδος ντε Λασσάλ, λές κι' ήθελε να την ξυτηνήσει άπ' τον διανοητικό της ύπνο, μωμυούρησε ξεχωρίζοντας μια-μια τις συλλαβές:

— Κατηγορείσθε, ότι άπόψε κατά τις δυό ή τρεις ή όρα μετά τα μεσάνυχτα, μπήκατε στα μαγεφρία του πύργου, κι' ώπλιετήκατε με το μεγάλο τσεκούρι του κρέατος!... Κι' άφού πρώτα σκοτώσατε την ύπηρετρια Πελαγία, ή όποια περιποιόταν έκείνη την προχωρημένη ώρα τις δυό άφρωστες άγγελίδες, στο σταύλο, άνεβήκατε κατόπιν στο δωμάτιο του πατρός σας... Έκει, έπειτα από μια πάλη λυσσάλεα άνεμειαζύ σας, τον σφαιράσατε κι' αυτόν νεκρό στο πάτωμα, άνοιγόντας του το κρανίο με την ίδια τρομακτική τσεκομιά, με την όποια θανατώσατε και την Πελαγία... Ποιά έλατήρα σας ώθησαν ο' αυτό το άνηκουστο έγκλημά σας;... Τι άπολογείσθε;...

Κάτι σαν ψυχικός σεισμός συγκλόνησε βίαια τη όουή κι' έννοτισμένη νέα. Ένα βαθύ και ξαφνικό άναφύρητο σπιάσεξ το λαφύγγι της, και μια άτονη βραχνή φωνή βγήκε από το στόμα της, σαν νάβγαυε από τάφο:

— Δέν ξέρω... Δέν ξέρω... Είδα αίματα... Τα βλέπω άκόμα μπροστά μου... Μά τί συμβαίνει, δέν ξέρω... Δέν μπορώ να καταλά-

Το χέρι του μακραινει σιγά-σιγά και μπήκε στο δωμάτιό μου...

